

Experimentele groepstaken bij Parkhurst

René Berends

Parkhurst noemt 'freedom' het eerste principe van haar Dalton Plan. Zij geeft dat vorm door voor leerlingen 'assignments' te ontwikkelen. Maar waar Parkhurst dit taakwerk beschrijft als individueel zelfstandig werk en daarbij niets zegt over groepstaken, vertelt Evelyn Dewey over groepstaken op Parkhursts eigen daltonschool. Deze interessante experimenten lijken een ander licht te werpen op het wezen van de taak binnen Parkhursts gedachtegoed.

Het werken met taken is kenmerkend en onderscheidend voor daltononderwijs. Dit taakwerk is als een unieke, inhoudelijke bijdrage van Parkhurst aan de onderwijsvernieuwing te zien.

In *Education on the Dalton Plan* beschrijft Parkhurst dit taakwerk als individueel werk. Leerlingen werken in 'lab-time' zelfstandig aan hun taak. Dat

werk plannen ze zelf. Ze kiezen daarbij uit verschillende vaklokales ('laboratories') om daar aan hun taak te werken. In die vaklokales ontmoeten ze andere leerlingen, verschillend in leeftijd en niveau, waardoor elkaar helpen en van en met elkaar leren tot een natuurlijk kenmerk van het schoolwerk gaat behoren. Parkhurst noemt dit haar tweede principe: 'interaction of group life'.

Waar Parkhurst het onderwerp zelf niet aantipt, schrijft Dewey wel over experimenten met groepstaken op Parkhursts eigen school. Parkhurst roept in het voorjaar van 1921 leerlingen in een 'conference' bijeen en vraagt ze om vijf thema's op te schrijven waarover ze graag iets willen leren. De leraren spreken met elk kind over de voorkeuren en ontwikkelen vervolgens bij de thema's individuele taken. Leerlingen die vergelijkbare onderwerpen noemen, vormen een groepje. Het samenwerken in de groep wordt gestimuleerd. Het experiment is een succes en wordt voor de twee resterende maanden van het schooljaar verlengd en uitgebreid. De leerlingen vinden het samenwerken aan taken zo leuk, dat in de vervolperiode amper (meer) individueel aan de taken gewerkt wordt. Het plan was een experiment en niet bedoeld om kinderen maand na maand aan dezelfde onderwerpen te laten werken, dus niet bedoeld als een vorm van specialisatie. Het was ook geen experiment met de 'projectmethode'. De taken waren geen uitgeschreven projecten, maar bestonden uit 'normale' oefeningen die aangeboden werden in een context die afgestemd was op de interesses van leerlingen, met vooral als doel hen zo meer te motiveren.

Het is opmerkelijk dat Parkhurst de experimenten zelf niet in *Education on the Dalton Plan* beschrijft. In haar boek komt niet het beeld naar voren dat de taak iets is voor gemeenschappelijke activiteiten, dat ontworpen is voor en ingericht is op samenwerken. Parkhurst beschrijft taakwerk als de eigen 'job' van leerlingen, die zelfstandig uitgevoerd moet worden en die qua vorm of inhoud niet tot samenwerken dwingt. Voor Parkhurst is de school een gemeenschap van mensen die aan het werk zijn, niet als een werkgemeenschap waar het gros van de activiteiten 'common activities' zijn. Het mooie van Dewey's beschrijving van Parkhursts eigen experimenten is dat dit stellige beeld misschien toch wat nuancering behoeft. Al beschrijft Parkhurst de taak niet als een groepstaak, zijzelf heeft er wel degelijk mee geëxperimenteerd.

Literatuur

Dewey, E. (1922). *The Dalton Laboratory Plan*. New York: E.P. Dutton & Co.

Parkhurst, H. (1922). *Education on the Dalton Plan*. London: G. Bell & Sons, Ltd.

Samenwerken op de New York Dalton School.

Foto: University of Stevens Point

Een paar maanden voordat Parkhursts eigen boek verschijnt, publiceert Evelyn Dewey, de dochter van John Dewey, *The Dalton Laboratory Plan*. Dewey beschrijft hierin de experimentele praktijk op de school in Dalton (Massachusetts), op de Streatham County Secondary School in Londen en op Parkhursts eigen school in New York.